

Ghana bekræftede sin støtte til de principper og mål, der var nedlagt i Lusaka-manifestet af september 1969, som en alternativ løsning af problemerne i det sydlige Afrika. Verdens lande måtte tale såvel i gerning som i ord gennem det kollektive tryk, de kunne udøve, for at bringe apartheidpolitikken til ophør. 25-års jubilæet burde derfor benyttes til at finde veje til fælles handling med henblik på en løsning af de foreliggende problemer.

Nigeria og *Sierra Leone* foreslog oprettelsen af et FN-fond til støtte for frihedsbevægelserne i Afrika. *Somalia* rettede en tak til de skandinaviske lande for deres klare standpunkt mod Sydafrikas apartheidpolitik og for de generøse bidrag, som de ydede ofrene for denne politik.

Kenya fandt, at de lande, der støttede det sydafrikanske styre, snart måtte vælge mellem venskab med de afrikanske stater eller med Den sydafrikanske Republik. Især våbenhandlen udgjorde en trusel mod Afrikas enhed, sikkerhed og suverænitæt. Set i sit rette perspektiv kunne denne udvikling potentielt blive mere farlig end den ideologiske konflikt mellem Øst og Vest. Løvrigt fandt *Kenya*, at tiden var inde til alvorligt at overveje betimeligheden af Sydafrikas fortsatte medlemskab af FN. Lusakamanifestet frembød et yderst rimeligt forslag til en dialog om en retfærdig, ikke-voldelig løsning af koloniproblemerne, men når dette forslag blev afvist, havde de afrikanske lande ingen anden udvej end selv at sikre friheden for deres trælbundne brødre — på fredelig måde, hvis dette var muligt, ellers ved magt, hvis dette viste sig nødvendigt.

Statsminister *Baunsgaard* konstaterede, at den ved kolonideklarationen skabte udvikling mod selvbestemmelse og lighed for alle folk ikke havde fået lov til at vinde indpas i det sydlige Afrika, hvor reaktionære kræfter forsøgte at standse og ændre denne udvikling. Forholdene i det sydlige Afrika gav fortsat anledning til alvorlig bekymring, da de derværende regimer lod hånt om de af FNs kompetente organer truffne beslutninger og tilsidesatte den i øvrigt universelt anerkendte selvbestemmelseret. FN måtte i sine fortsatte bestræbelser for at bringe de umenneskelige vilkår i det sydlige Afrika til en ende sigte mod løs-

ninger, der kunne opnå den bredest mulige støtte hos medlemslandene, herunder især hos de lande, som havde betydelige økonomiske forbindelser med området.

Sydafrika hævdede, at selvbestemmelseretten ikke måtte udøves på en sådan måde, at andre befolkningsgrupper blev berøvet den samme ret. Den sydafrikanske regering gjorde en stor indsats for at forberede den afrikanske befolkning til selvbestemmelse og uafhængighed. Dette ville i tidens løb føre til skabelsen i det sydlige Afrika af et samfund af uafhængige nationer, der levede side om side på basis af lighed og gensidig respekt for områdernes suverænitæt. I et sådant samfund ville der bestå et indbyrdes økonomisk afhængighedsforhold, men der ville ikke være nogen dominans af noget folk eller nogen stat over andre.

Også de moralske fordømmelser, der var fremsat under debatten, tilbageviste Sydafrika som grundløse. Et system, som ledte et folk henimod en selvbestemmelseret, der bevarede dets nationale identitet, som gav det et højere socialt, uddannelsesmæssigt og økonomisk stade end noget andet sted på kontinentet, som forberedte det til uafhængighed med teknisk bistand og administrativ støtte, og som garanterede sikkerhed for alle ved at undgå en kamp om magten mellem hvide og ikke-hvide og mellem konkurrerende afrikanske nationalistbevægelser, kunne ikke være forkert. Disse mål var tværtimod i fuld overensstemmelse med pagtens bestemmelser.

Sydafrika ønskede at leve i fred med alle stater og var for at bevise sine reelle hensigter rede til at afslutte ikke-angrebsaftaler med ethvert afrikansk land.

Portugal deltog ikke i debatten men fremhævede i et svar, at de anklager som fra forskellig side var rettet mod landet for dets politik i de oversøiske områder i det store og hele var gentagelser fra tidligere generalforsamlinger. Portugal havde tidligere svaret på disse grundløse beskyldninger og fandt det ikke nødvendigt at gentage svarene. Det sprog, som hovedparten af beskyldningerne var blevet fremsat i, var desuden uværdigt for organisationen i forbindelse med højtideligholdelsen af dens 25-års jubilæum.